

РЕШЕНИЕ

№ 475

гр. Варна, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Мая Недкова

при участието на секретаря М. Ив. Иванова
като разглежда докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20223100502523 по описа за 2022 година

Производството е образувано по:

1. Въззивна жалба вх. № 64687/21.09.2022г./уточнена с молба вх. № 30208/21.12.2022г./ от Военно формирование – 32140 в гр. Варна, чрез процесуален представител срещу Решение № 2771/02.09.2022г. по гр.д. № 10528/2020г. на ВРС, 10св., **в частта**, с която въззивника е осъден да заплати на С. О. С. както следва:

- **обезщетение в размер на 28 161,42 лева главница представляваща разликата над сумата от 5221.51 лв.** представляваща стойност на неизплатено обезщетение за положен извънреден труд за периода от 01.04.2001г. до 31.08.2017г., /некомпенсирани 262 дни или 2096 часа служебно време/, до присъдената сума от 33382.93 лева – главница /1061 дни или 8488 часа /на осн. сключен между страните Договор за кадрова военна служба с номер 79 от 04.09.1996г., ведно със законната лихва върху главницата, дължима от датата на подаване на исковата молба в съда - 27.08.2020г. до окончателното изплащане на възнаграждението.

- **сумата от 9001.63 лева** представляваща разликата над сумата от 1124.53 лева до присъдената сума от **10 126,16 лв. (десет хиляди сто двадесет и шест лева и шестнадесет стотинки)**, представляваща лихва за забава върху главницата от **33 382,93 лв. (тридесет и три хиляди триста осемдесет и два лева и деветдесет и три стотинки)**, представляваща стойност на неизплатено обезщетение за положен извънреден труд за периода от 01.04.2001г. до 31.08.2017г., с продължителност от 1061 дни или 8488 часа, на осн. сключен между страните Договор за кадрова военна служба с номер 79 от 04.09.1996г., изчислена за периода **01.09.2017г. до 27.08.2020г.**

Считайки обжалваното решение за неправилно и необосновано, постановено при съществени процесуални нарушения и при неправилно прилагане на материалния закон моли за отмяната му в обжалваната част и постановяване на друго, с което исквете да бъдат отхвърлени над посочения размер.

Излагат се твърдения, че съда неправилно е приложил материалния закон относно определяне броя на часовете служебно време за т.н. компенсации за едно делнично дежурство. Оспорва се и извода на съда, че носенето на дежурство от дома изисква заплащане в пълния размер, като се твърди, че произнасянето на съда е в противоречие с практиката формирана от Съда на ЕС по Директива № 2003/88/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 04.11.2003г. /цитират се решения/, както и на националната такава – ТР № 8 от 14.11.2014г. по ТД № 8/2013г. на ВКС, ОСГК. Изложени са аргументи, че обжалваното решение е немотивирано относно определяне на присъдения размер и кредитиране заключението на вещото лице по ССЕ. Претендира отмяна на решението в обжалваните части и отхвърляне на исквете, както и за присъждане на разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е депозиран отговор от насрещната по жалбата страна, в който жалбата се оспорва като неоснователна.Отправено е искане първоинстанционното решение, като правилно и обосновано, в обжалваната част да бъде потвърдено. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

2. Частна жалба вх.№ 77775/11.11.2022г. от С. О. С.,ЕГН*****,чрез процесуален представител против Определение № 11580/20.10.2022г. по гр.д. № 2523/2022г. на ВРС, 10св., с което е оставена без уважение молба на въззивника с правно основание чл.248 от ГПК за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

Изложени са твърдения, че неправилно съда е намалил по възражение на ответника с правно основание чл.78 ал.5 от ГПК, претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение до сумата от 1835.27 лева. Оспорва извода на съда за липса на фактическа и правна сложност на делото. Претендира се отмяна на обжалваното определение и уважаване на депозираната от него молба по чл.248 от ГПК и присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 4000 лева.

В срока по чл.276 от ГПК е постъпил отговор от насрещната по жалбата страна, в който жалбата се оспорва като неоснователна. Претендира потвърждаване на обжалваното определение, като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание по същество, въззивника, редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа подадената жалба, претендира отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на исквете, както и присъждане на сторените по делото разноски. Прави възражение по чл.78 ал.5 от ГПК.

В съдебно заседание по същество, въззиваемия, редовно призован не се явява, чрез процесуалния си представител поддържа депозирания отговор на жалбата, както и подадената частна жалба, претендира потвърждаване на обжалваното решение и

присъждане на сторените по делото разноски.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Иска е основан на твърдения за възникнало служебно правоотношение с ответника, по силата на което на 04.09.1996г. ищецът С. О. С. е назначен на длъжност „старши моторист“ със звание „Старшина Втора степен“ в поделение на ВМС към Военно формирование 32140 - гр. Варна, като част от структурата на Министерството на отбраната на Република България. Последователно бил повишен в звание и в длъжност, като последната длъжност на ищеца била „Старшина на бойна част в „Електромеханична бойна част“ на корвета“ със звание „Офицерски кандидат 2-ри клас“.

Със Заповед от 07.08.2017г. на Командира на военно формирование 54950 - Бургас договорът на ищеца за военна служба бил прекратен, а лицето било зачислено в запаса на осн. чл. 146, т. 3, чл. 161, т. 3 и чл. 162, т. 1 от ЗОВСРБ по взаимно съгласие. Със Заповед от 01.10.2018г. ищецът бил отчислен от списъчния състав на военното формирование, като му било изплатено парично обезщетение за положена служба в размер на **26 377,00 лв.**, както и сумата от 6316,70 лв. за неизползван платен годишен отпуск за 2013, 2014, 2015, 2016 и 2017г. Твърди се, че по време на служба, не му е позволено ползването на приблизително 788 дни почивка или 6304 часа, след изпълнявано от него дежурство по график. Съгласно чл. 194, ал. 1 и 2 от ЗОВСРБ седмичната продължителност на служебното време на кадровите военнослужещи е 40 часа, като общата продължителност на служебното време в денонощие не може да надвишава с повече от 1/2 максималната продължителност на работното време, установена с трудовото законодателство. В писмената заповед, с която се увеличава нормалната продължителност на служебното време се определя график по дни, с които на лицата ще им бъде осигурено ползването на намалено работно време, в рамките на общата продължителност на служебното време за месеца. Времето за дежурство е служебно време. Т.е. всяко превишаване на служебното време над нормативно определената месечна продължителност по чл. 194 ЗОВСРБ е извънреден труд. Следователно ответникът, след положено дежурство, е длъжен не само да заплати на ищеца допълнително възнаграждение, но и възнаграждение за извънреден труд. Твърди се, че в периода от 01.04.2001г. до 31.08.2017г. е положил многобройни часове извънреден труд, които са останали неизплатени, което обуславя правният му интерес от предявяване на осъдителните претенции.

В срока по чл. 131 ГПК ответника е депозирал писмен отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по основание и размер и претендира отхвърлянето им. Прави възражение за изтекла погасителна давност на всички претенции за периода от **01.04.2001г. до 31.08.2014г.** Не се спори, че ищецът е бил военнослужещ през процесния период. Не се спори, че за периода ищецът е заемал длъжности, чиито основни функции и дейности не са били „носене на дежурство“. Твърди, че на ищеца не се дължи обезщетение за положен извънреден труд, обезщетение за служебно време над нормативно установеното, т.к. същият е бил надлежно компенсиран с намалено служебно време в рамките на съответния месец, в рамките на следващия календарен месец или през по - късен период, като по този начин служебното време на ищеца не е надхвърляло нормативно установената обща продължителност на служебното време за съответния период.

В съдебно заседание страните поддържат становищата си.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от **фактическа и правна страна**, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради

което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

От събраните по делото пред първа инстанция доказателства съдът, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, а и видно от представените и приети писмени доказателства, че страните са обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът за процесния период от 2001г. до 2017г., е бил военнослужещ и в това си качество е заемал длъжности, чиито основни функции и дейности не са „носене на дежурство“. На 07.08.2017г. е била издадена Заповед на командира на военно формирование 54950 - Бургас за прекратяване на договора за военна служба, освобождаване от длъжност, от военна служба и зачисляване в запаса на военнослужещ от военно формирование 38920 -Варна. Със Заповед от 31.08.2017г. на командира на военно формирование 38920 ищецът е бил отчислен от списъчния състав на военното формирование.

Видно от приложено удостоверение - л.19 от дело, от 04.04.1990г. до 31.08.2017г. ищецът е служил на надводни кораби във ВМС на Република България.

По делото са приети като писмени доказателства: Договор кадрова военна служба №79/04.09.1996г., договор за военна служба от 20.05.2010г., допълнително споразумение №1068/05.03.2015г. към договор за военна служба №802-91/22.06.2010г., Заповед на командира на военно формирование 54950-Бургас от 07.08.2017г., Заповед на командира на Военно формирование 38920 №ЛС01-16/31.08.2017г., книжка за служебния (трудова) стаж на кадровия военнослужещ на С. С. с №006038, ведно с Удостоверения, фишове за РЗ-39бр., Заповед на министъра на отбраната на РБ №ОХ-313/08.05.2001г., Заповед на министъра на министъра на отбраната на РБ №ОХ-214/10.04.2001г., Заповед на министъра на отбраната на РБ №ОХ-266/25.04.2005г., Наредба приета с ПМС №74/23.03.2001г. за определяне размера на възнаграждението на извънреден труд на кадровите военнослужещи, Разпореждане №72/14.08.2008г. на първия заместник началник на ГЩ на БА, Заповед на министъра на отбраната на РБ №ОХ-296/19.05.2011г., Наредба № Н-18/19.12.2012г. издадена от министъра на отбраната, обн., ДВ, бр.2/08.01.2013г. в сила от 08.01.2013г., длъжностна характеристика за длъжността „Старшина на електромеханична бойна част“ на корвета, Заповед №248/22.08.2006г., Заповед №301/11.10.2006г., препис-извлечение от заповед №318/23.08.2012г., копие от МЗ №ОХ348/07.06.2011г.-1 лист, копие от МЗ №ОХ-55/27.01.13г.-1л., Извлечения от Седмично разпределение на времето за корабните подразделения на в.ф.54950, от Седмично разпределение на времето на управлението на в.ф. 32140-Варна ,Справка по Книга за извънредния труд 38920, справка-извлечение от заповедни книги на в.ф.38920-Варна за положените дежурства от ищеца, служебна бележка

с рег.№8454/18.11.2010г. от военно формирование 32140-Варна относно организационно-щатната подчиненост на в.ф.32140- Варна и в.ф.38920-Варна, удостоверение с рег. №8477/19.11.2010г. от военно формирование 32140-Варна относно полагащата се и изплатена работна заплата на ищеца за периода 01.04.2000г. до 31.12.2002г., удостоверение с рег.№8473/19.11.10г. от военно формирование 32140-Варна относно полагащата се и изплатена РЗ на ищеца за периода от 01.01.2003г. до 31.08.17г., препис-извлечение от Инвентарен опис с рег.№7810/22.10.2020г. на книги и сборове документи на военно формирование 38920, сдани от регистратурата за класифицирана информация на фрегата „Смели“ в учрежденския архив на ВМС за периода от 1995г. до 2019г.

Прието по делото е заключение по ССЕ, включително и в табличен вид, в три варианта, което съда кредитира и от които се установява, че ищецът е давал дежурства на кораб - корвета „Решителни“, а именно : „дежурство по график“, „дежурен кораб“, „бойно дежурство“, „дежурен по КПП“, „дежурен по ГСМ, редови пост, по войсков район „Каваклар“. За процесния период от 01.04.2001г. до 31.08.2017г. ищецът е бил командирован на кораба „Бодри“, на който не е давал дежурства. Дежурства са давани само на кораба „Решителни“.

Във вариант първи на заключението за 2001, 2002, 2003, 2004 и 2005г. няма данни кога и какви компенсации са били давани на ищеца, с оглед на дежурствата. Няма изплащане на извънреден труд. Нормативно определената продължителност на работното време е 8 часа дневно, 40 часа седмично - 5 дни по 8 часа. За периода от 01.09.2014г. до 31.08.2017г. няма некомпенсирани дежурства. Посочено е, че за периода от 01.04.2001г. до 31.08.2014г. некомпенсирани дежурства на С. С. са в размер на 266 дни или 2096 часа, за които се дължи възнаграждение от **5198,40 лв.** В допълнително изготвено заключение вещото лице е посочило, че за периода от 01.09.2014г. до 31.08.2017г. във фишовите за заплата няма посочен извънреден труд, има плащане „за дежурства“. За този период обаче няма некомпенсирани дежурства. За всяко дежурство е посочвано с кои дни в компенсация ще се покрива. Има и компенсации, за които няма дежурства. Часовете за компенсация са били 1000 часа и толкова са били компенсирани.

Във втория вариант вещото лице е посочило, че до м. юли 2007г. всички дежурства по „дежурен кораб по ВМС“ са били обезпечени с компенсация. За периода от 01.04.2011г. до 31.08.2017г. са дадени общо дежурства, за които следват 16 000 часа компенсация. Компенсирани часове са 8248. Некомпенсирани часове са 7752 часа или 969 дни. Дължимата сума за тези некомпенсирани часове е 29 424,40 лв. Дължимата лихва за периода от 01.09.2017г. до 27.08.2020г. е в размер на 9262,10 лв.

В трети вариант на заключение на вещото лице, е прието, че **дежурствата по „дежурен кораб по ВМС“ се приемат за дежурства, за които се следват компенсация, като те са винаги 24 часа**, което означава, че всяко трябва да се компенсира с три дни компенсация. При делничните дежурства компенсацията са 2 дни или 16 часа, а дежурствата по „дежурен кораб по ВМС“ са 24 часа, т.е. дублират се само 16 часа, като остават още 8 часа неползвана компенсация. Следователно за процесния период при този вариант не са ползвани още 952 часа компенсация или 119 дни. Следователно за процесния период дължимата сума е **34 336,48 лв.**, компенсация за 8704 часа или 1088 дни. Лихвите за забава за периода от 01.09.2017г. до 27.08.2020г. са в размер на **10 752,23 лв.**

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, достигна до следните правни изводи:

1. По въззивна жалба вх. № 64687/21.09.2022г./уточнена с молба вх. № 30208/21.12.2022г./ от Военно формирование – 32140 в гр. Варна.

Предявени и разгледани пред ВРС са облигационни претенции за заплащане на допълнително възнаграждение за фактически отработеното от ищеца удължено работно време над месечната продължителност през периода 01.04.2001г. до 31.08.2027г., в едно с акцесорна претенция за заплащане на лихва за забава и законна лихва от дата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на претенцията.

Относитими към процесния период са разпоредбите на ЗОВСРБ, (отм.), ПКВС (отм.), действащия ЗОВСРБ – обнародван в ДВ бр. 35/12.05.2009г. в сила от 12.05.2009 г. с последна редакция ДВ бр. 14 от 10.02.2023 г., в сила от 10.02.2023 г., ППЗОВСРБ, Заповед на МО на РБ № ОХ-313/08.05.2001 г. (отм.), МЗ № ОХ-241/10.04.2001г. и МЗ № ОХ-266/27.04.2005г., Заповед на МО на РБ № 296/19.05.2011г. и Наредба № Н-18/19.12.2012 г.

Удълженото служебно време при 24-часови дежурства не е извънреден труд по смисъла на чл. 194, ал. 3 от ЗОВСРБ, но некомпенсираното такова с намалено служебно време до прекратяване на правоотношението по договор за кадрова военна служба се заплаща като извънреден труд. Тази парична компенсация е различна от дължимото по силата на чл. 196 от ЗОВСРБ допълнително възнаграждение по чл. 214, ал. 1, т. 1 от същия закон за специфични условия при изпълнение на военната служба за часовете при дежурства, поради което заплащането на едното не изключва заплащането на другото. Такава е трайно установената практика на ВКС, която настоящия състав споделя, обективизирана в Решение № 128/26.05.2010 г. по гр. дело № 282/2009 г. на IV-то гр. о., Решение № 389/31.05.2010 г. по гр. дело № 194/2009 г. на III-то гр. о., Решение № 439/01.07.2010 г. по гр. дело № 1733/2009 г. на III-то гр. о., Решение № 696/23.11.2010 г. по гр. дело № 887/2009 г. на IV-то гр. о. на ВКС. Същата е постановена при действието на ЗОВСРБ/отм./ и ПКВС /отм./, но доколкото няма принципи различия между отменената нормативната уредба и действащата такава - ЗОВСРБ и Наредба № Н-18/19.12.2012 г. на МО, предхождана от Заповед на МО на РБ № 296/19.05.2011 г., то същата е приложима към настоящия казус.

Разпоредбите на чл. 195, ал. 1 и ал. 2 ЗОВСРБ предвиждат, че военнослужещите могат да бъдат назначавани за носене на дежурства при условия и по ред, определени с уставите на въоръжените сили и с други нормативни и административни актове, издадени от министъра на отбраната, като максималната продължителност на дежурството не може да превишава 24 часа, а общо за един месец - 168 часа. Времето за дежурство е служебно време. Аналогично на чл. 203, ал. 1 и ал. 2 от ЗОВСРБ (отм.); , разпоредбите на чл. 194, ал. 1 и ал. 2 от ЗОВСРБ установява, че нормалната продължителност на служебното време на военнослужещите е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, общата продължителност на служебното време на военнослужещия в денонощие не може да надвишава с повече от 1/2 нормалната дневна продължителност - т. е. удълженото служебно време не може да е повече от 12 часа - чл. 194, ал. 1 и ал. 2 от ЗОВСРБ. В случаите на превишаване общата продължителност на служебното време по ал. 2 на военнослужещия се заплаща допълнително възнаграждение по чл. 214, ал. 1, т. 3 - възнаграждение за извънреден труд. Ал. 8 предвижда, че редът за разпределяне на служебното време, на неговото отчитане и компенсиране извън нормалната продължителност, се определя с акт на министъра на отбраната. Със същия акт, съобразно нормата на ал. 5 (ДВ, бр. 98 от 2016 г.), се определят и условията и редът, по които служебното време над нормалната му продължителност се компенсира с намалено служебно време.

Съгласно чл. 16, ал. 1 от Наредба № Н-18/19.12.2012 г., максималната продължителност на служебното време при носене на дежурство не може да превишава 24

часа, а общо за един месец - 168 часа. Според разпоредбата на чл. 17, при носене на 24-часови дежурства служебното време се зачита в размер на 12 часа за всеки от дните, през които се носи дежурството, независимо от разпределението му по часове в тези дни. Чл. 19 урежда, че ръководителят на съответната структура или командирът (началникът) на военното формирование издава писмена заповед за носене на дежурство, която съдържа: 1) дежурството, което ще носи военнослужещият, и неговата продължителност; 2) дните, в които военнослужещият ще ползва почивни дни в рамките на месечната продължителност на служебното време.

В ЗОВСРБ, както и в подзаконовите му нормативни актове, не са уредени случаите на положен труд по увеличено служебно време, некомпенсирано с намалено работно време до прекратяване на правоотношението по договора за военна служба. Наличието на нормативна непълнота в тази насока следва да бъде преодоляно по предвидения в чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове ред - чрез прилагане на разпоредби, отнасящи се до подобни случаи. Поради възприетия принцип, че удълженото работно /служебно/ време се компенсира с почивка, такава разпоредба в случая се явява чл. 136а, ал. 5 от КТ, а именно - ако до прекратяването на служебното правоотношение с военнослужещия той не е бил компенсиран с почивка за удълженото служебно /работно/ време при носене на 24-часови дежурства, само тогава то се заплаща като извънреден труд. Това разрешение е в съответствие и с принципната забрана в трудовото законодателство работодателят да замества с парична престация дължимата на работника /служителя/ почивка, освен при прекратяване на трудовото правоотношение, когато вече е невъзможно ползването на съответната почивка да се осъществи при същия работодател.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователен довода на процесуалния представител на ответника, че за времето от дежурството, в което военнослужещият е „на разположение“, не се дължи заплащане, тъй като, съгласно чл. 193, ал. 1 ЗОВСРБ, основно задължение на всеки военнослужещ е по всяко време на денонощието да бъде на разположение за изпълнение на задълженията, свързани с военната служба. Както вече беше посочено, чл. 195, ал. 3 на ЗОВСРБ изрично предвижда, че времето за дежурство е служебно време. В този смисъл следва да се тълкува и чл. 10 от Наредба Н-15/27.04.2010 г., уреждаща условията, размерите и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения за специфични условия при изпълнение на военната служба на военнослужещите, в който не е направено каквото и да е разграничение на начина на заплащане на носените дежурства в зависимост от това дали те се полагат на територията на поделението или извън него. Горното обосновава извод, че заплащането на дължимото допълнително възнаграждение за носене на дежурство не е обусловено от това дали носещият дежурство фактически се намира на територията на поделението си.

Размера на дължимата сума за доплащане подлежи на установяване от ищеца и същата е изчислена в приетото по дело заключение по ССЕ.С оглед изложените мотиви относно подлежащия на заплащане положен труд при удължено служебно време, настоящия състав счита, че правилно и обосновано първоинстанционния съд е приел и кредитирал **третият** вариант на даденото от вещото лице заключение, в което е посочено, че дежурствата по „дежурен кораб по ВМС“ следва да се приемат за дежурства, за **които се следват компенсации**. За процесния период дължимата сума е **34 336,48 лв.**, представляваща компенсация за 8704 некомпенсирани часа или за общо 1088 дни. Лихвите за забава за периода от 01.09.2017г. до 27.08.2020г. са в размер на **10 752,23 лв., в какъвто размер е и уважения в първа инстанция иск.**

Предвид изложените аргументи за алгоритъма на изчисляване на дължимото възнаграждение, депозираната въззивна жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено, както за

присъдената главница в размер на **28 161,42** лв./обжалваната част/, за акцесорната претенция за заплащане на лихва за забава за периода **01.09.2017г. до 27.08.2020г.** в размер на **9001.63 лева** /обжалваната част/, така и с правно основание чл. 86 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати законна лихва върху нея, считано от дата на подаване на исковата молба в съда – 27.08.2020г. до окончателното изплащане.

Съвпадането на изводите на двете инстанции не предполага корекция на постановеното решение в частта за разноските.

Във въззивната жалба не се поддържа възражението за изтекла погасителна давност на всички претенции за периода от 01.04.2001г. до 31.08.2014г. За пълнота на изложението следва де се отбележи, че същото правилно и законосъобразно е отхвърлено от първоинстанционния съд.

2. По частна жалба вх. № 77775/11.11.2022г. от С. О. С., ЕГН *****, чрез процесуален представител против Определение № 11580/20.10.2022г. по гр.д. № 2523/2022г. на ВРС, 10св., с което е оставена без уважение молба на въззивника с правно основание чл. 248 от ГПК за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

Частната жалба е неоснователна. В обжалваното определение, районния съд е отказал да измени решението си в частта за разноските, по молба на С. О. С. и да присъди пълния размер на заплатеното от него адвокатско възнаграждение. Молбата е връчена редовно на насрещната по нея страна, на основание чл. 248 ал. 2 от ГПК, като същата е изразила становище за нейната неоснователност. Правилно е уважено възражението на ищеца по чл. 78 ал. 5 от ГПК, относно претендирания адвокатски хонорар в размер на 4000.00 лева. Присъдените разноски в полза на ответника в размер на 1835.27 лева – заплатено възнаграждение на един адвокат е съобразен с чл. 7 ал. 2 т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по двата заведени от ищеца иски, проведените съдебни заседания и обема на осъществено процесуално представителство. Настоящия състав споделя мотивите на първоинстанционния съд, че настоящото производство не се отличава с фактическа и правна сложност и касае казус, по който има установена съдебна практика.

Предвид изложеното частната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното определение потвърдено.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК на въззиваемия следва да бъдат присъдени разноски за настоящото производство за осъществено процесуално представителство, в размер на 2000.00 лева, като възражението на въззивника за прекомерност съда счита за неоснователно с оглед разпоредбата на чл. 7 ал. 2 т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, редакция ДВ бр. 88 от 04.11.2022г.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2771/02.09.2022г. по гр.д. № 10528/2020г. на ВРС, 10св., **в частта**, с която Военно формирование – 32140 в гр. Варна е осъден да заплати на С. О. С., ЕГН *****, както следва:

- **сума в размер на 28 161,42 лева** главница представляваща разликата над **5221.51 лева** до присъдената сума от 33382.93 лева – главница /1061 дни или 8488 часа /представляваща стойност на неизплатено обезщетение за положен извънреден труд за периода от 01.04.2001г. до 31.08.2017г., /некомпенсирани 262 дни или 2096 часа служебно време/, на осн. сключен между страните Договор за кадрова военна служба с номер 79 от 04.09.1996г., ведно със законната лихва върху главницата, дължима от датата на подаване на исковата молба в съда - 27.08.2020г. до окончателното изплащане на възнаграждението.

- **сумата в размер на 9001.63 лева** представляваща разликата над 1124.53 лева до присъдената сума от **10 126,16 лв. (десет хиляди сто двадесет и шест лева и шестнадесет стотинки)**, представляваща лихва за забава върху главницата от **33 382,93 лв. (тридесет и три хиляди триста осемдесет и два лева и деветдесет и три стотинки)**, представляваща стойност на неизплатено обезщетение за положен извънреден труд за периода от 01.04.2001г. до 31.08.2017г., с продължителност от 1061 дни или 8488 часа, на осн. сключен между страните Договор за кадрова военна служба с номер 79 от 04.09.1996г., изчислена за периода 01.09.2017г. до 27.08.2020г.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила .

ОСЪЖДА Военно формирование - 32140 в гр. В., **ДА ЗАПЛАТИ** на С. О. С., ЕГН *****, с адрес в гр. Варна, сумата от **2000.00/две хиляди/лева**, представляваща сторени във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____